

ת"פ 12472/09/11 - מדינת ישראל נגד רחל בת-שבע שחר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12472-09-11 מדינת ישראל נ' שחר
בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רחל בת-שבע שחר

הנאשמת

הכרעת דין

בהתאם לסמכותי לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 החלטתי לזכות את הנאשמת מעבירה לפי סעיף 338(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ותחת זאת להרשיע אותה בעבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה. בנוסף אני מרשיעה אותה בעבירה לפי סעיף 288א לחוק.

כתב האישום ותשובת הנאשמת

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של הפרעה לעובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק ועבירה של שימוש פוחז ברכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.6.11 סמוך לשעה 21:30, עמדו המאבטח מג'די עותמאן (להלן: "**המאבטח**") והחיילת לי לב לוקס (להלן: "**החיילת**"), במחסום א-זעים לשם אבטחתו (להלן: "**המחסום**"). הנאשמת הגיעה אל המחסום כאשר היא נוהגת באופנוע ל.ז. 2473174, (להלן: "**האופנוע**") במהירות שסיכנה את המאבטח והחיילת וניסתה לעבור את המחסום. החיילת צעקה לנאשמת לעצור מספר פעמים, אבל הנאשמת המשיכה בנסיעה לעבר המחסום. בתגובה הופעל לחצן המצוקה, והועלו הדוקרנים, ובכל זאת ניסתה הנאשמת להתחמק מהדוקרנים ולעבור את המחסום. המאבטח רץ לעבר הנאשמת ותפס אותה במעיל ובתגובה הנאשמת דחפה אותו. הנאשמת סירבה להזדהות והשתוללה עד למעצרה.

2. בתשובתה לכתב האישום כפרה הנאשמת במיוחס לה. לדבריה עקפה במחסום כפי שנוהגים לעשות רוכבי כלים דו גלגליים, וכי כתב האישום היא תולדה של אי הבנה, שכן הנאשמת לא סברה כי יופעל לחצן מצוקה. הנאשמת הכחישה כי היא סירבה להזדהות או כי היא השתוללה וציינה כי היא זו אשר קיבלה מכה

מהמאבטח. עוד הוסיפה הנאשמת כי במקום נערכה "סולחה" בין הנוכחים, וכי היא הופתעה שהוגש נגדה כתב אישום בשל האירוע.

ראיות הצדדים

3. מטעם המאשימה העידו המאבטח והחיילת וכן מפקד המחסום רס"ל חוסאם חרבנה (להלן: "השוטר") (להלן שלושתם ביחד: "העדים"). כמו כן הוגשה הודעת הנאשמת במשטרה **ת/1** ומזכרים **ת/2** ו- **ת/3**.

א. עדות החיילת

החיילת סיפרה כי במועד האירוע אָבטחה את אחד מנתיבי המחסום. לדבריה, לעבר התייב בו עמדה הגיע רוכב אופנוע והיא סימנה לו לעצור, אולם הוא המשיך בנסיעה. החיילת ציינה כי מאחר שהאופנוע לא עצר, היא הפעילה לחצן אשר הרים את הדוקרנים במחסום. לדבריה, בהמשך נהג האופנוע ניסה להימלט מהדוקרנים ולעבור את המחסום. החיילת סיפרה כי השוטר והמאבטח ניגשו אל האופנוע וביקשו מהנהג להזדהות וזה סרב, ורק בשלב זה הם הבינו כי באופנוע נוהגת אישה, היא הנאשמת. החיילת הסבירה כי לאחר שהשוטר והמאבטח הבינו שמדובר באישה, הם ביקשו ממנה להגיע אל המקום. עוד סיפרה החיילת כי לאחר שהגיעה סמוך למחסום היא ביקשה מהנאשמת להזדהות אולם זו סירבה ולכן היא נאלצה לאזוק אותה. החיילת הוסיפה כי לאחר ויכוחים הורדה הנאשמת מהאופנוע ונלקחה לעמדת הבידוק של המחסום שם הזדהתה.

ב. עדות המאבטח

המאבטח העיד כי עבד בתקופה הרלוונטית ביחידת אבטחת המעברים בעוטף ירושלים. לדבריו ביום האירוע הבחין כי בעת שהחיילת עצרה רכב לבידוק, הגיע במהירות אופנוע ולא עצר במחסום. המאבטח ציין כי החיילת צעקה לעבר נהג האופנוע שיעצור אולם זה המשיך בנסיעה מהירה וכמעט דרס אותו ואת החיילת. המאבטח ציין בעדותו כי החיילת הפעילה לחצן מצוקה אשר העלה את הדוקרנים במחסום ומנע מעבר בו. המאבטח סיפר כי מיד רץ לעבר המחסום וביקש מנהג האופנוע לעצור אולם הוא ניסה להתחמק מהמקום ולכן תפס במעיל הנהג וצעק לעברו לעצור. לאחר מכן החזיק בכתפו של הנהג ואמר לו לעצור, בתגובה נהג האופנוע אמר לו "תעזוב אותי" ולראשונה הבין כי מדובר באישה ולא בגבר. לדבריו בשלב זה הזעיק למקום את השוטר והחיילת. עוד העיד המאבטח כי בשעה שקרא לעזרה, ניסתה הנאשמת להתחמק ולברוח מהמקום תוך שהיא הודפת אותו. המאבטח ציין כי הנאשמת סירבה להזדהות ולכבות את האופנוע וכי השוטר הודיע לה על מעצרה ועצר אותה. המאבטח ציין כי הנאשמת היתה לבושה בפרטי לבוש רבים אשר הקשו על זיהויה. המאבטח השיב בשלילה לאפשרות כי הנאשמת לא ראתה שהדוקרנים במחסום הורמו: **"ברגע שמופעל מחסום יש צופר, סירנה משטרתית, שומעים בוודאות שיש משהו וגם המחסום יורד. (מדגים באמצעות קול של סירנה קול עולה ויורד)"** (ר' עמ' 18 ש' 27-28). המאבטח ציין כי המאבטחים אינם מתערבים בעבודת החיילים במחסום, הם לא נוהגים לבקש מאנשים להזדהות והם אינם מבצעים חיפושים, למרות שמוקנית להם סמכות לעשות כן. לדבריו המאבטחים מתערבים רק במקרים בהם יש אירוע חריג. עוד הוסיף וציין המאבטח כי במחסום יש כל שבוע אירועים חמורים המצריכים התערבות. המאבטח שלל כי התנהג

בצורה מזלזלת או בוטה כלפי הנאשמת והסביר מדוע התערב במקרה: "...אני מתנהג בכבוד לכל אדם, ברגע שהוא עובר את הגבול ואי אפשר לדבר איתו אז משתמשים בכח היא התנגדה לעיכוב, היא התנגדה למעצר לשוטרים אז אני חייב להיכנס לתמונה" (ר' עמ' 19 ש' 14-15). המאבטח נשאל על סמכויותיו במחסום והשיב כי הוא רשאי לעכב אדם עד להגעת שוטר ולבצע חיפוש אם מתעורר חשד. המאבטח הציג לבית המשפט תעודת מאבטח וציין כי בעת האירוע היתה לו תעודה אחרת, שכן מאז עבר למקום עבודה אחר.

ג. עדות השוטר

השוטר סיפר כי בעת האירוע היה מפקד המחסום ועמד בעמדת משאיות הסמוכה לנתיב בו עמדה החיילת. לדבריו ראה את החיילת מסמנת לאופנוע לעצור, אולם נהג האופנוע המשיך בנסיעה ולכן הופעל נוהל חירום של הרמת הדוקרנים במחסום. השוטר סיפר כי הוא ראה מהעמדה בה עמד את המאבטח רץ אחרי האופנוע ותופס את נהג האופנוע במעילו מאחור וזאת על מנת לעצור אותו. לדבריו התחילו ויכוחים וצעקות עד שהגיע למקום. השוטר ציין כי כאשר הגיע למקום הבין שמדובר בנהגת, שכן היה קושי לזהותה קודם לכן מאחר שחבשה קסדה ומשקפי שמש. לדברי השוטר הוא ביקש מהנאשמת לעמוד בצד ולהזדהות, אולם היא סירבה ומשכך הודיע לה שהיא מעוכבת והיא עמדה בסירובה. השוטר הדגיש כי למרות שביקש מהנאשמת להזדהות שוב ושוב היא סירבה ולכן החליט לעצור אותה. משכך קרא לשוטרת והם אזקו את הנאשמת ועצרו אותה. רק לאחר שהשוטר אמר לנאשמת שאם היא תסרב להזדהות יעשה עליה חיפוש, הנאשמת הציגה לשוטר רישיון נהיגה.

4. הנאשמת העידה להגנתה.

הנאשמת סיפרה כי במועד האירוע היא הגיעה למחסום בדרכה חזרה מים המלח לכיוון ירושלים. לדבריה החיילת עמדה בצד שמאל על מדרגה, משכך ניתן היה לעבור בין הרכב שעמד בנתיב הבידוק לבין המדרגה, ולכן לא היה מצב בו יכלה לדרוס אותה. הנאשמת ציינה עוד כי כאשר היא הגיעה למחסום מהירות נסיעתה היתה איטית, עד כדי עצירה, והיא היתה בקשר עיין עם החיילת. הנאשמת הכחישה כי החיילת בדקה את הרכב שעמד בנתיב וציינה כי היא רק הסתכלה עליו. לדבריה החיילת צעקה לעברה "אי.. אי.." וביקשה ממנה לעצור רק אחרי שהמאבטח העיר לה על כך שלא עשתה כן. לגרסתה היא היתה בעצירה מוחלטת כאשר החיילת ביקשה ממנה לעצור והערת המאבטח היא זאת שהובילה לאירוע. לדבריה המאבטח הגיע לעברה ונתן לה מכה חזקה מאוד בכתף מאחורה, זאת בזמן שהיא כבר במצב עמידה. הנאשמת ציינה כי מאחר שהמאבטח הכה בה היא שצעקה עליו, הזיזה את ידו, וסירבה להזדהות. הנאשמת העידה כי היא כעסה מאוד על מעשיו של המאבטח, אולם לא ניסתה בשום שלב לברוח מהמקום. עוד העידה הנאשמת כי היא הזדהתה בעמדת הבידוק רק לאחר שנעצרה. הנאשמת לא ידעה להשיב כאשר נשאלה אם שמעה אם הודיעו לה על מעצרה וציינה כי היא אינה זוכרת והדבר לא עניין אותה.

עיקר טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה סבר כי יש להרשיע את הנאשמת במיוחס לה, שכן עדויות עדי התביעה היו מהימנות

עמוד 3

וקוהרנטיות. לדבריו המאבטח אשר עיכב את הנאשמת ואחז בכתפה, פעל על פי הסמכויות המוקנות לו, שכן הנאשמת ניסתה לברוח מהמקום. לדידו, עדות הנאשמת מלמדת על התנהגותה הפסולה במקום ומחזקת את גרסת העדים. מה גם שנמצאו סתירות בין הדברים שמסרה בהודעתה לבין אלה שהעידה בבית המשפט.

6. ב"כ הנאשמת סבר כי יש לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה. לדידו, יש לקבל את גרסתה כי היא עצרה את האופנוע מיוזמתה וללא קשר לכך שהורמו הדוקרנים במחסום. לטענתו, לנאשמת עומדת טענת הגנת מן הצדק הן בשל התנהגות המאבטח כלפיה, אשר הכה בה מבלי שיש לו סמכות לעשות כן, והן מאחר שהופרו זכויותיה, כאשר היא נאזקה מבלי שהודע לה כי היא עצורה. עוד סבר ב"כ הנאשמת כי לא הוכח שהנאשמת נהגה בצורה מסוכנת ולכל היותר ניתן להרשיע אותה בעבירת תעבורה בשל ניסיונה לעבור בנתיב הבידוק בין הרכב לבין החיילת.

דין והכרעה

7. לאחר שבחנתי את מארג הראיות שהונח בפניי, מצאתי לתת אמון בגרסת העדים ולהעדיפה על פני גרסת הנאשמת. העדים העידו בצורה ברורה, עדויותיהם התיישבו אלה עם אלה וניכר היה כי הם דוברים אמת. לא היה לעדים כל אינטרס לייחס לנאשמת מעשים לא לה. שלושת העדים העידו כל אחד מנקודת מבטו על האירוע. אומנם בעת האירוע הם עבדו יחד במחסום, אולם כל אחד מהעדים היה שייך לגוף אחר, ובעת מתן עדותם בפני, הם לא עבדו יחד תקופה ארוכה.

8. שלושת העדים העידו כי הנאשמת לא עצרה לבידוק חרף בקשת החיילת ובהמשך היא אף ניסתה להימלט מהדוקרנים שהורמו במחסום (ר' עדות החיילת עמ' 14 ש' 15-16, עדות המאבטח עמ' 17 ש' 22-23 ועדות השוטר עמ' 9 ש' 21-22). התנהגותה של הנאשמת היא שעוררה את חשדם של העדים. החיילת הסבירה כי זאת למעשה הסיבה שהרימה את הדוקרנים במחסום: **"יש לחצן במקרה שמישהו לא עומר, יש לחצן לצד כל מאבטח, כשלוחצים על הלחצן הדוקרנים עולים"** (ר' עמ' 14 ש' 23-24). השוטר הסביר אף הוא כי הרמת הדוקרנים במחסום היא נוהל חירום שמתבצע כאשר נהג לא עוצר לבידוק (ר' עמ' 9 ש' 23-24). הנאשמת לא הכחישה כי ניסתה לעבור במחסום בין הרכב לחיילת (ר' עמ' 21 ש' 22) ובכך היא למעשה מודה כי עקפה את הרכב שהיה בנתיב על מנת לעבור את המחסום. בעדותה בבית המשפט ניסתה הנאשמת לשוות תמונה שונה למעשיה, כך כאשר טענה כי שמרה על קשר עיין עם החיילת על אף שחבשה קסדה ומשקפי שמש כיסו את עיניה (ר' עמ' 21 ש' 23 ועמ' 22 ש' 22-23). כך גם כאשר סיפרה לראשונה בבית המשפט כי החיילת עמדה על מדרגת המדרכה (ר' עמ' 21 ש' 21) בעוד שבהודעתה במשטרה סיפרה כי עברה בין הרכב לחיילת מבלי להזכיר שהחיילת עמדה על המדרכה (ר' ת/1 ש' 4-5). עוד הכחישה הנאשמת כי המשיכה בנסיעה וטענה כי עצרה כשנתבקשה לעשות כן, ללא קשר לדוקרנים שחסמו את דרכה (ר' עמ' 23 ש' 9-11). איני מקבלת את גרסתה של הנאשמת אשר נסתרה על ידי עדות החיילת והמאבטח, אשר מעדויותיהם עולה תמונה שונה, לפיה הנאשמת ניסתה אף להתחמק מהדוקרנים שסגרו על המעבר במחסום. החיילת סיפרה: **"...האופנוע הגיע לדוקרנים וניסה להימלט מהמחסום"** (ר' עמ' 14 ש' 16) המאבטח העיד בדומה: **"...תוך כדי שאני קורא לעזרה האישה ניסתה להתחמק"**

ולברוח ולהדוף אותי וניסתה להתחמק מן המחסום" (ר' עמ' 17 ש' 26-27). די במעשים אלה כדי להסביר את החשד שהתעורר בלבו של המאבטח ואשר הביא אותו לרוץ לעבר האופנוע ולמנוע ממנו לעבור. המאבטח היטיב להסביר את עבודתו במחסום ואת האירועים אותם חווה כמאבטח ואשר בגינם פעל כפי שפעל: "כל שבוע עוברים אירועים חמורים אפילו עולים על דוקרנים, פורצים שוברים את המחסום וממשיכים בנסיעה לכיוון ואדי ג'וז ועיסווייה" (ר' עמ' 19 ש' 7-8). המאבטח הסביר כי לבושה של הנאשמת הקשה על זיהוייה ועורר את חשדו: "היא לבשה הרבה דברים, היה מעיל עליה. בראש היה קסדה וצעף, היה מלא שכבות, לבושה טוב. לא יכולנו לזהות אותה והיא נראתה חשודה" (ר' עמ' 18 ש' 19-20). מהאמור לעיל עולה כי נסיעתה של הנאשמת לעבר המחסום מבלי לעצור על אף שנתבקשה לעשות כן ובנוסף לכך לבושה (שכבות רבות בקיץ ומשקפי שמש בלילה), הם אלה אשר עורר את חשדו של המאבטח וזאת הסיבה בעטייה הוא רץ לעברה במטרה לעצרה. המאבטח הסביר כיצד עצר את הנאשמת מלהמשיך בנסיעה: "כשהיא ניסתה לברוח בהתחלה תפסתי את המעיל, אני הייתי מאחורה, אמרתי לה עצור עצור, הנסיעה היא לא מהירה תפסתי בכתף שלה אין לאן לברוח כי יש דוקרנים, תפסתי בכתף שלה ואמרתי לה תעצרי. מדובר בקטנוע קטן" (ר' עמ' 18 ש' 12-14). השוטר העיד כי ראה את המאבטח תופס את הנאשמת במעיל מאחורה כדי לעצור אותה (ר' עמ' 9 ש' 26-27). גרסת הנאשמת בבית המשפט למכה החזקה אשר הכה אותה המאבטח (ר' עמ' 21 ש' 27) היא גרסה כבושה ומתפתחת שכן בהודעתה במשטרה סמוך לאחר האירוע מסרה: "...אני עצרתי ואז הרגשתי מכה מאחורה סובבתי את הפנים שלי וזיהיתי את המאבטח שאלתי אותו בחוצפה "מה קרה" ואז הוא הרים את היד מעלה ואני אמרתי לו "מה אתה חושב..." (ר' ת/1 ש' 5-6). לו היתה הנאשמת חוטפת מכה כה חזקה כפי שהעידה בבית המשפט, ודאי היתה מציינת זאת שעות ספורות לאחר האירוע, והיתה מראה לחוקר סימנים שהותירה המכה בכתפה. משכך אני מקבלת את עדות המאבטח אשר נתמכת בעדות השוטר ממנה עולה כי הוא תפס בכתפה של הנאשמת על מנת לעצרה מלהמשיך בנסיעה. הנאשמת הודתה בחקירתה כי בינה לבין המאבטח היה ויכוח כולל שימוש בידיים (ר' ת/1 ש' 6) אולם בבית המשפט ניסתה לשנות את פני הדברים ולטעון כי הזיזה את ידו לאחר שזה הכה בה בחוזקה, ואף הוסיפה כי מאחר שהיתה על האופנוע לא יכלה להדוף במאבטח אלא הזיזה לו את היד (ר' עמ' 21 ש' 28 ועמ' 24 ש' 13-14). הסתירות בגרסתה של הנאשמת וניסיונה לרכך את מעשיה מחזקות אף הן את ראיות התביעה ועל כן אני מעדיפה את גרסת העדים על פני זאת של הנאשמת.

סמכות המאבטח

9. המחוקק העניק למשטרת ישראל סמכות נוספת לעיכוב שלא על פי חוק המעצרים, והיא הסמכות לעיכוב ולמעצר לצורך השמירה על ביטחון הציבור. סמכות זו הוגבלה למקרים מסוימים המוגדרים בחוק. חוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור, התשס"ה-2005 (להלן: "חוק ביטחון הציבור"), מסמיך חייל מוסמך או מאבטח לערוך חיפוש בלא צו של שופט בכניסה לנמלים, בכניסה לתחנות הסעה ולנקודות בדיקה שהוקמו בין שטחי ישראל לשטחי יהודה, שומרון ועזה ובכניסה לרכב ציבורי (סעיף 3(א) לחוק ביטחון הציבור).

סעיף 5 לחוק ביטחון הציבור מסדיר סמכויות נלוות אותם רשאי חייל או מאבטח לבצע;

"5. (א) סירב אדם לדרישת הזדהות, לחיפוש או לתפיסה לפי הוראות חוק זה, רשאי מי

עמוד 5

שמוסמך לערוך חיפוש כאמור לפעול בדרכים אלה, ואף להשתמש בכוח סביר לשם כך:
(1) למנוע מאותו אדם כניסה למקום או לרכב הציבורי, למנוע הכנסה של מטען או של טובין אחרים למקום או לרכב הציבורי או למנוע כניסה של כלי תחבורה למקום, הכל לפי הענין;
(2) להוציא מהמקום את האדם, את המטען או את הטובין האחרים, או להוציא את כלי התחבורה מהמקום - הכל לפי הענין"

סעיף 7 המסדיר את נושא הסמכת מאבטח קובע ;

7. (א) (1) השר רשאי להסמיך אדם בסמכויות הקבועות בחוק זה, אם שוכנע כי הסמכות נחוצה לשם ביצוע פעולות אבטחה ושמירה על ביטחון הציבור במקום מהמקומות המפורטים בסעיף 3(א) שיש לציבור גישה אליהם או שלגביהם יש רגישות מבחינת ביטחון הציבור או ביטחון המדינה; לצורך כך רשאי השר להסמיך אף מי שאינו עובד ציבור; בהסמכה לפי סעיף קטן זה יקבע השר את סוג המקום שבו ניתן למי שהוסמך לפי סעיף זה להפעיל סמכות לפי הוראות סעיף 3.

... (2)

... (ב)

(ג) מאבטח לא יעשה שימוש בסמכויות הנתונות לו לפי חוק זה, אלא בעת מילוי תפקידו כשהוא עונד באופן גלוי לעין תג המזהה אותו ואת תפקידו, ויש בידו תעודה חתומה על ידי קצין מוסמך המעידה על תפקידו ועל סמכויותיו, אותה יראה לפי דרישה (בחוק זה - תעודת מאבטח); תוקפה של תעודת מאבטח יהיה לשנה אחת מיום הינתנה, ובלבד שמקבל התעודה משמש בתפקיד מאבטח במקום שנקבע בכתב הסמכתו; השר רשאי להאריך את תוקפה של תעודת מאבטח לתקופה נוספת שלא תעלה על שנה, וזאת כל עוד משמש המאבטח בתפקידו.

10. המאבטח העיד כי היתה ברשותו תעודה תקפה בזמן האירוע (ר' עמ' 19 ש' 19-20). המאבטח נשאל על הסמכויות המוקנות לו על פי חוק וידע להשיב נכונה (שם ש' 19 וש' 28-29) ולכן פעל הוא על פי דין.

11. באשר להודעה בדבר מעצרה של הנאשמת, השוטר העיד כי הוא הודיע לנאשמת על מעצרה (ר' עמ' 12 ש' 14-15) ולא ידע להשיב מדוע לא כתב זאת במזכר שערך סמוך לאחר האירוע, אולם ציין כי אמר לנאשמת כי אם תסרב לעיכוב היא תיעצר (שם ש' 19). ב"כ הנאשמת לא הגיש את המזכר לעיונו של בית המפשט, יתכן כי כפי שהעיד השוטר, על אף שלא נכתב מפורשות כי הודיע לנאשמת על המעצר, הדברים כתובים באופן משתמע, משלא הוגש הדו"ח, לא ניתן לקבוע ממצא לגביו. זאת ועוד, המאבטח העיד כי השוטר הודיע לנאשמת על מעצרה (ר' עמ' 19 ש' 16-17) והחילת ציינה אף היא כי השוטר היה אחראי להודיע לנאשמת על מעצרה, על אף שלא שמעה זאת (ר' עמ' 16 ש' 7). הנאשמת לא זכרה אם נאמר לה כי היא עצורה אם לא, ואף ציינה כי יכול להיות שנאמר לה שכן "אמרו לה הרבה דברים" (ר' עמ' 22 ש' 15) והוסיפה כי כלל לא עניין אותה אם נאמר לה כי היא עצורה (שם ש' 10-13). משכך, אני מעדיפה את עדויותיהם של השוטר והמאבטח בעניין. משקבעתי כי המאבטח והשוטר פעלו על פי דין, הרי שהתנהגותה

של הנאשמת מהווה עבירה של הפרעה לעובד ציבור.

12. ביחס לסעיף העבירה המיוחס לנאשמת של שימוש פוחז ברכב, סבורתני כי תיאור האירוע כפי שעולה מעדויות העדים אינו עולה עד כדי ניסיון דריסת החיילת והמאבטח. מעדות החיילת עולה כי הנאשמת המשיכה בנסיעה על אף שנתבקשה לעצור. החיילת לא סיפרה כי חשה סכנה לחייה ולא סיפרה כי הנאשמת ניסתה לדרוס או לפגוע בה או במאבטח. עדותו של המאבטח, היא למעשה עדות יחידה בעניין, אני סבורה כי מתוקף תפקידו והעובדה שסבר שמדובר בנהג אשר רוצה לעבור במחסום מבלי להיבדק, מטבע הדברים נלחץ והתנהגות הנאשמת קיבלה אצלו ממד חמור יותר. גם המאבטח מסר בעדותו כי הנאשמת נהגה לא במהירות. הנאשמת התייחסה לאשמה לפיה ניסתה לדרוס את החיילת והמאבטח בהודעתה ושללה אותה מכל וכל: **"זה שקר לא היה בכלל, הם קצת הגזימו בקטע הזה, אני מבינה אותם אבל יש להם מה ללמוד בקטע הזה"** (ר' ת/1 ש' 21). בשונה מיתר תשובותיה בחקירה, עליהם השיבה באופן מתון ומסרה את הסברה וגרסתה לאירוע, בנקודה זו השיבה הנאשמת באופן מידי וישיר. אני סבורה כי מהעדויות שנשמעו ומגרסת הנאשמת עולה כי התנהגותה עולה כדי נסיעה מבלי לשים לב לדרך. התנהגות הנאשמת מהווה עבירה, שכן היא עברה בין רכב בבדיקה לבין הבודקת, התנהגות זו מסכנת את המשתמשים בדרך כפי שכל עבירת תנועה מסכנת אותם, אולם לא מצאתי כי מעשיה עולים כדי העבירה המיוחסת לה. משכך מצאתי כי מעשיה עולים כדי עבירה לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה הקובעת את חובתו של עובר דרך;

"21(ג) לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך"

13. לפיכך וכאמור ברישא להכרעת הדין אני מזכה את הנאשמת מעבירה של שימוש פוחז ברכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק ומרשיעה אותה בעבירה לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 ובעבירה של הפרעה לעובד ציבור לפי סעיף 288א לחוק.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ד, 06 אפריל 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמת.